

Sygn. akt IV CSK 299/13

POSTANOWIENIE

Dnia 7 listopada 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mirosława Wysocka

w sprawie z powództwa A. P.
przeciwko J. D. i Ł. Z.
o ochronę dóbr osobistych,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 7 listopada 2013 r.,
na skutek skargi kasacyjnej pozwanych
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 21 grudnia 2012 r., sygn. akt V ACa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Pozwani J. D. i Ł. Z. w skardze kasacyjnej od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 21 grudnia 2012 r., którym uwzględniając częściowo powództwo A. P. nakazano im opublikowanie w gazecie „[...]” oświadczenia określonej treści, uzasadnili wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania tym, że jest ona oczywiście uzasadniona, gdyż zaskarżony wyrok „rażąco narusza przepisy prawa materialnego tj. art. 23 i 24 kodeksu cywilnego oraz art. 1 i 12 ust. 1 pkt 1 prawa prasowego” oraz tym, że w sprawie występują istotne zagadnienia prawne „na gruncie ww. przepisów prawa, a także szereg rozbieżności w dotychczasowym orzecznictwie w zakresie wymienionych przepisów”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Twierdzenie o oczywistej zasadności skargi kasacyjnej nie zostało uzasadnione argumentacją prawną zmierzającą do wykazania kwalifikowanego, ewidentnego naruszenia przepisów prawa, możliwego do stwierdzenia bez merytorycznej analizy wyroku i podstaw kasacyjnych, odpowiadającego przyczynie przyjęcia skargi do rozpoznania przewidzianej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 5 października 2007 r., III CSK 216/07 i z dnia 11 sierpnia 2011 r., IV CSK 163/11, niepubl.). Uzasadnienie wniosku, ograniczające się do skrótowego powtórzenia zarzutów kasacyjnych, bez skupienia się na wykazaniu „oczywistej” zasadności skargi, która jest kategorią zasadniczo różną od samej (ewentualnej) zasadności skargi, nie przekonuje o wystąpieniu powołanej przesłanki.

Skupiając w jednym zdaniu dwie dalsze przesłanki - występowanie istotnych zagadnień prawnych oraz rozbieżności w orzecznictwie, skarżący żadnej z nich nie uzasadnili w drodze odpowiedniej argumentacji prawnej.

Jeżeli skarżący wskazuje na występowanie istotnego zagadnienia prawnego (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.), powinien zagadnienie to przedstawić przez jego sformułowanie z powołaniem przepisów prawa, na tle których powstało, przytoczyć argumenty prawne prowadzące do różnych ocen prawnych oraz wykazać, że jego rozstrzygnięcie może nasuwać poważne wątpliwości i jest istotne dla praktyki

w innych postępowaniach (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2010 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11).

Jak też wyjaśniono już w judykaturze Sądu Najwyższego, oparcie wniosku na przyczynie przewidzianej w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. wymaga wykazania, że określony przepis prawa, pomimo iż budzi poważne wątpliwości, nie doczekał się wykładni albo niejednolita wykładnia wywołuje wyraźne rozbieżności, o których świadczą konkretne (powołane) orzeczenia sądów.

Uzasadnienie wniosku, w którym skarżący sformułowali pytania i udzielili na nie odpowiedzi, nie zawiera żadnego z wymienionych elementów i jest pozbawione wartości jurydycznej z punktu widzenia wykazania przyczyn przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Ponadto, wywody skargi są w znacznej mierze oparte na niezgodnym z ustaloną podstawą faktyczną zaskarżonego wyroku założeniu, że opublikowane informacje były „zgodne z prawdą”. Powołując się na uchwałę składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 18 lutego 2005 r., III CZP 53/04 (OSNC 2005, 7-8, 114) skarżący zapomnieli o zdaniu drugim jej tezy: „Jeżeli zarzut okaże się nieprawdziwy, dziennikarz zobowiązany jest do jego odwołania”.

Z omówionych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

aw

jw